

La pluja
ens ha fet...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...el timo de
les "misses"

Any III-Núm. 101

Barcelona, 25 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

En Lluís Companys també serà ministre

La simple notícia que don Lluís Companys estava a punt d'ésser nomenat ministre, proporcionà a l'Il·lustre home públic una acollida gairebé emocionant, quan arribà de Madrid, dissabte passat. A l'estació acudiren a rebre'l tots

panys serà ministre. No queda més remei. Però, ministre de què?

Ah!
Resulta que, donades les especials característiques d'aquesta rellevant personalitat i donats els freqüents conflictes socials pels quals travessa la República, no hi havia manera de construir-li un ministeri perquè estigués llest per a quan el nomenessin.

Aleshores es mirà d'adaptar alguns dels edificis ja existents, i finalment se'n trobà un on encara no hi havia inscripcions massa estrangeres; no hi havia, per exemple, W. C.

Però trobat l'edifici, ¿quina cartera se li donaria? Cap de les existents, és clar; massa complicades.

Es parlà aleshores de quina cartera se li donaria. Calia una cosa que no donés massa feina, però que tanmateix fos útil.

—Si voleu—digué ell—, podria portar el ministeri de Vagues.

—Noo! —contestaren alarmats tots els altres ministres.

—Mireu que en sé un niu!

—Noooo!

—¿I un ministeri de l'Atur forçós?

—Tampoooooc!

—Ja ho tinc! El ministeri de la Rabassa Morta.

—Però si no n'hi ha a Espanya!

—Jo la faré.

—Res, res—digué el senyor Prieto—, mireu; hi ha una cosa molt important en què ningú no ha pensat. Es tracta d'organitzar la higroneometria nacional aplicada a les comunicacions postals.

—¿I què és això?

—Vigilar, regular i administrar la humitat de la part engomada dels segells de correus.

—Només?—preguntà el senyor Companys.

—Vaja—digueren els altres—; per vos, que sempre heu tractat amb la rabassa morta, us resuscitem el ministeri de Comunicacions.

—¿No n'hi haurà cap en estranger?

—De què?

—De comunicació.

—No, estigueu tranquil; només us haureu d'ocupar de fer col·lecció de segells.

—Ja m'agrada, ja...

I heus ací com el senyor Companys serà ministre d'alguna cosa.

—Mamó! Mamó, l'estimat!
—Jozú! Que reparatista ma peimazol!

els amics, parents i coneguts francs de servei. En veure'l arribar sense la cartera sota el braç, més de quatre malèires la matina que havien pres.

Sembla, però, que els pessimismes es confirmen. Sí: en Com-

L'assall als Ferrocarrils Catalans

Tal com era de preveure, la notícia que publicaren dissabte els diaris de la nit dient que uns «traçadors» havien robat 80.000 pessetes —vuitanta mil— als Ferrocarrils Catalans fou rebuda, naturalment, amb un general escepticisme. La ràpida rectificació de la Companyia, dient que la quantitat robada no era de 80.000 pessetes, tal com s'havia erigit en un moment de confusió i d'optimisme, sinó de 1.400, posà un xic les coses al seu lloc i donà un aire de versemblança a la dramàtica informació.

Com es recordarà, aquest és el tercer atacament que han sofert els Ferrocarrils Catalans. I fixin-s'hi bé que diem els Ferrocarrils Catalans i no els accionistes dels Ferrocarrils Catalans, perquè aquests n'han sofert molt més.

ELS ESCAMOTS PRESENTEN EL SALÓ DE PRIMAVERA
Els critics.—Més val que ens agradi...

En Rovira perd la virgilitat

Quan temps a venir la història estudiï l'evolució de les personalitats en el temps i en l'espai no manerà d'assenyalar l'evolució del Sr. Rovira i Virgili pel camí de la perversió més desocorada.

Tot hom recordarà com sord a totes les insinuacions i a altres coses, no volia, perquè deia que no podia escoltar l'any 1931 les paraules de sirena del Sr. Maçà. Veïem, però, com després, si no l'escolta, li picia l'ullet (no Jesús) i com entra a la seva celda. Darrerament, però, es descarta; ja no és simple companyonim, ja no és el senzill i cast comubi d'actes (de diputat, s'entén) sinó que ve l'explosió passional: Rovira

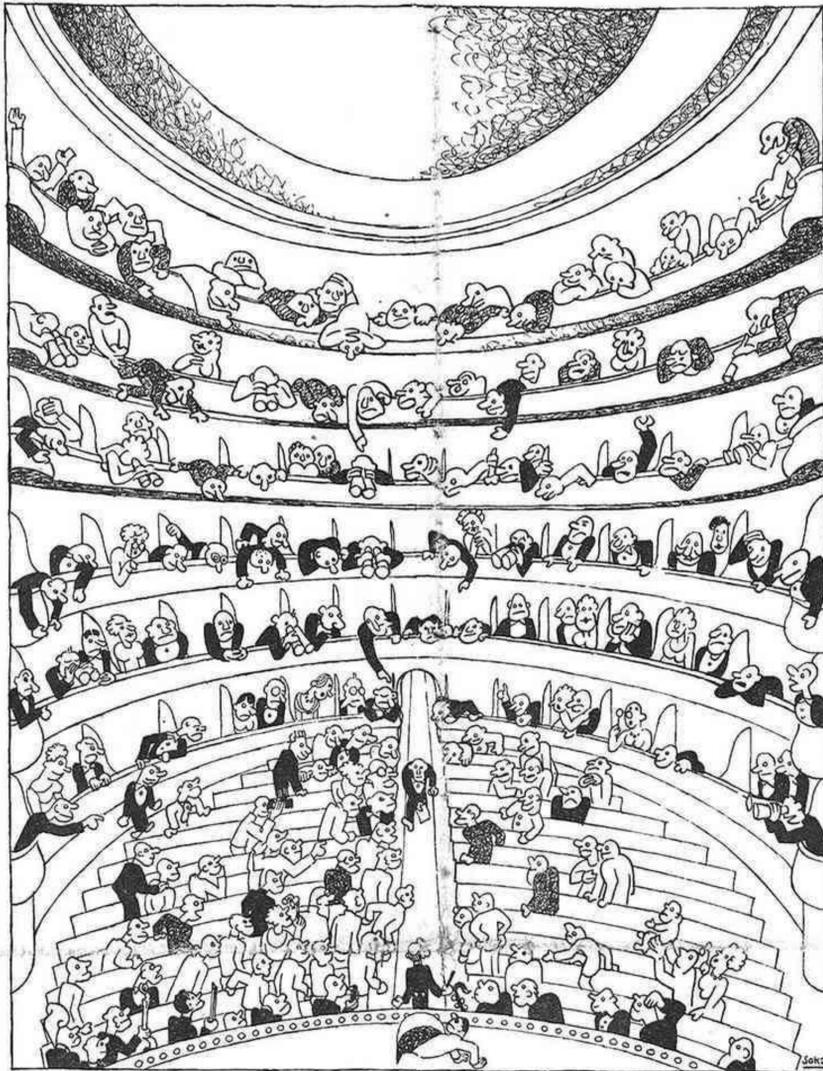
i Virgili se'n ha enamorat d'un ministre! Dissabte a «La Humanitat», deia: «L'estimat Pere Coromines...»

Rovira i Virgili ha perdut més que aquell pudor tan preat de les donzelles, Rovira i Virgili va perdre la virgilitat; ja per aquest camí, ja ens perdurarà, no el podem pas seguir.

UN FET INSOLIT

Ha estat molt comentat el fet que ja fa una setmana que no s'hagi celebrat cap homeniatge al Sr. Jesús Ullé.

Es diu si a això es deu la ruptura amb el Sr. Giral (don Casimir).

ESPECTACLES CIUTADANS El senyor que entra al Liceu havent pagat la seva butaca.

BELLESA I COMERÇ

El timo de les "misses" explicat per un professional

El BE NEGRE ha assistit també a la recepció de les bel·leges europees. Si no arriba a ésser per la presència de les mamàs... Mentre els periodistes barcelonins els preguntaven si festejaven, si els agradava Barcelona i què opinaven del problema de la terra, nosaltres ens decidíem a interrogar M. Maurice Waleffe, l'inventor de la calça curta i l'organitzador d'aquests concursos.

—Ah! mes amis...—féu M. de Waleffe—. Poca cosa d'interès puc dir-vos a vosaltres. Vinc a Barcelona amb veritable emoció. Catalunya: la pàtria de Domènec de Bellmunt, el veritable mestre meu. Vinc amb la gran il·lusió de conèixer-lo.

—Nosaltres, M. de Waleffe—li insinuem— voldríem que ens expliqués les intimitats d'aquests concursos. Als nostres llegidors els agradaria molt.

—Doncs, francament, entre companyans, us diré tota la veritat. Això de les misses és un timo...

—Ho sabíem.

—Doncs, us ho confirmo. En el món s'han de fer moltes coses per viure! Si jo no cerqués uns panxons sencers. Heu de pensar que fa poc, en una mala anyada, em vaig veure obligat a passejar-me amb unes calces que no hi eren totes.

—Doncs aquí varem creure'ns que us proposàveu llançar una moda.

—Infelços! El que vaig llançar va ésser els pantalons, tan aviat com vaig tenir-ne uns de sencers.

—I aquestes misses que porteu?

—Les porto contractades. A elles i a les mares llurs. ¿Heu vist aquesta Miss Rússia? Doncs és una dependenta dels Restaurants Duvai, de París. Miss Ità-

lia, una taquillera del Metropolità. Miss França, una modisteta...

—¿Han estat seleccionades amb totes les garanties?

—Ja ho crec! El jurat el formo jo tot sol. I heu de pensar que a l'elecció de Miss França es presentaren tres candidates. Com poden veure, porto el bo i millor de tots els països. Miss Dinamarca em va ésser recomanada per un car humorístic de Copenhaguen. Miss Austria, era la reina de les carniceres d'un mercat. Així totes les altres.

—Molt interessant. ¿I què penseu fer a Barcelona?

—Volem prendre el sol d'Espanya, si aquest, assabentat dels nostres propòsits, no hagués tingut la precaució d'amagar-se. Demà no anirem als «toros»...

—Com?

—Ja veureu: no ens hem acabat d'entendre amb l'empresa. Perquè no hi hagi raons i tots quedem bé, la comissió organitzadora ha acordat que demà, diumenge, plougués.

En ésser aquí, interrompíem la conversa, admirats del meravellós temperament organitzador de M. de Waleffe. A la nit, assistíem al Ball del Palau Nacional. La sala estava gairebé completament buida. Només en unes llotges arreconades, hi havia les pobres bel·leges, gairebé despintades per la pluja i mortes per la son. Les mares llurs dormien profundament.

Tocaven les dotze, quan M. de Waleffe digué en esperanto: —Anem, maques?

Les misses l'entengueren perfectament i pujaren dalt de l'autòmnibus aquell que els dies feiners va a Monserrat i que aquests dies ha passejat les bel·leges pels carrers mullats de Barcelona.

Mentrestant, la senyoreta Maria Teresa Gibert els repartia prospectes de propaganda de la secció femenina de l'Esquerra Republicana.

El Tussó Negre per a Don Pere Coromines

Heus ací el nostre elegit d'aquesta setmana. Don Pere Coromines i Muntanya, advocat, novel·lista i financer. No és, però, ni com a advocat, ni com a novel·lista, ni com a financer que li atorguem el Tussó Negre, ni molt menys per «La Vida Auster». El BE NEGRE el condecora amb la seva més preada orde, no pel que hagi fet o deixat de fer, sinó pel que s'ha deixat fer com a Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat de Catalunya.

Ell, amb entesa i serenitat, s'ha sabut sacrificar per la pàtria rabassaire; ell ha sabut veure que la Justícia i el Dret eren paraules que quan s'escriuen amb lletra majúscula servien per indicar, darrera de la paraula Conseller, un càrrec important, i, amb el seu esperit de finaça característica, ha descobert que la justícia consistia a fer la guita a l'adversari i que si no se li fa la guita es perjudica l'amic. Ell, amb la severitat d'aquell Cató autor de les becerroles, ha sabut imposar silenci als rabassaires donant-los per la banda i als propietaris per l'altra banda. Per aquests mèrits El BE NEGRE confereix el Tussó Negre a don Pere Coromines i Muntanya. Mireu-vos-el, que li està bé!

LA BIBLIA EN «PASTA»

El novíssim Testament de l'Ajuntament

L'èxit editorial sense precedents aconseguit a través de les diverses Diades del Llibre que hi ha hagut en el transcurs de les diferents històries, per dues obres tan importants com són l'Antic i el Nou Testaments, èxit que, sorprenent les respectives empreses i els respectius editors ha deixat encara més sorpresos els respectius autors, que no s'hi veuen de cap ull, ha decidit el nostre Ajuntament deixar a la posteritat una obra tan sòbria, si més no que, amb el nom de «Novíssim Testament» continuarà elements suficients per deixar com a mers epitomes els seus antecessors pel que farà a genealogies, miracles i favors del cel.

Per seguir la tradició, aquest Testament Novíssim es compondrà de dos llibres que seran els Evangelis de Sant Lluç i el de Sant Marc; el primer, com el seu nom indica, continuarà els fets del contribuïent, que es reduiran a callar i pagar, i el segon, com també indica el seu nom, els fets dels membres del Consistori, més variats i més interessants.

La redacció dels dos llibres està molt avançada i es diu que serà una obra completíssima que podrà servir de consulta a les generacions futures com ho han servit a les passades els seus antecessors (els antecessors dels dos llibres del «Novíssim Testament», no pas de les generacions passades ni de les futures).

L'EDICIO NO ES ENCARA A LES CAIXES

Malgrat, però, de les presses de diversos sectors per fer el tiratge, l'edició no ha pogut encara ésser portada a les caixes degut a una confusió ben comprensible: hi havia alguns elements que es negaven rotundament que entrassin en ca-

xa, perquè deien que així no hi guanyaven res; que el que calia, afegint, era que en sortís. Altres més assabentats han pogut convèncer-los darrerament que això d'entrar en caixa era qüestió de pur trànsit, ja que, naturalment, tots estaven d'acord que el que calia era que en sortís.

LA DISSOLUCIO DE L'AJUNTAMENT

Aquesta confusió s'ha produïda en una obra tan sòbria, si més no que, amb el nom de «Novíssim Testament» continuarà elements suficients per deixar com a mers epitomes els seus antecessors pel que farà a genealogies, miracles i favors del cel.

Era comprensible la impaciència de sectors i de diaris que no tenen comissions i representacions a l'Ajuntament; però inconcebibles en aquells altres que intervenen en l'administració de la casa pública. Darrerament, però, s'ha decidit que l'avis fos donat des de dalt estant.

De dalt estant d'una tribuna pública i per persona assabentada. Hauria estat inconcebible, efectivament, que es dissolgués l'Ajuntament per accontentar els qui la demanaven. En aquest punt el Conseller de Justícia i Tirar al Dret de la Generalitat, don Pere Coromines i Muntanya, ha sentat una jurisprudència prou jurisprudència. La dissolució de l'Ajuntament es decretarà per accontentar els qui no la demanen.

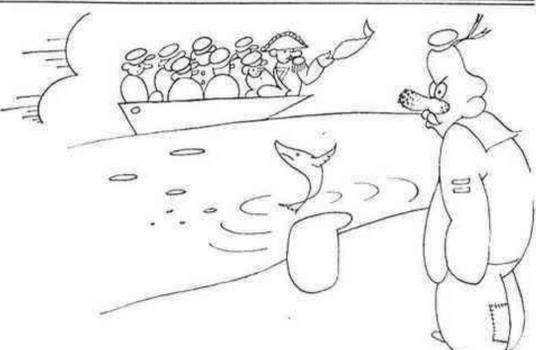
I per saber quina això serà, l'actual alcalde perpetu, doctor Aiguader, donarà una conferència al Centre d'Esquerra i d'Estat Català de Sans no demanant-la.

LA PRESENTACIO DE L'OBRA

L'edició serà feta amb gran luxe i, perquè en pugui gaudir tothom el tiratge serà limitat en paper de barra i exemplars (ens referim als lectors) no numerats perquè els hauran pres el número. L'enquadernació no podrà ésser en pasta perquè no en quedarà, però

Darrera hora

El general Dencis ha marxat a Ginebra per tal de prendre part a la Conferència del Desarmament.

Els marins que dinaren amb el Sr. Lerroux han estat deportats a Mahó. (Dels diaris)
—Ens embarques i tu et quedes a terra, oi?

una rústica molt ben imitada; al poble li agradarà.

UN AVENÇ DEL CONTINGUT

Perquè els nostres lectors es facin càrrec de l'obra magna que el nostre Consistori va a oferir-los, ens permetem de reproduir alguns dels episodis més recents i alguns dels que es preparen:

Vers. VVVVVVVVVV. — E per aquell temps (fa unes quatre sessions del nostre) es descobrí gran injustícia que calia reparar. Misseyora Munné, esposa d'un ex-conceller, havia sollicitat en illo tempore un quiosc de begudes per instal·lar a la Rambla davant del Mercat dit de la Boqueria.

E resultà que primer li digueren que sí e després que no e amb això vingué la dictadura e també li va dir que no.

E amb això l'esmentada senyora es corseava fins que vinguda la República aquesta també li va dir que no. Però com que era gran injustícia e fort, l'Ajuntament va acordar, sense que ningú no ho sabés ni mot hi oposés, concedir a l'esmentada senyora una indemnització de 140.000 pessetes.

Cal remarcar, però el noble gest d'esta dama, com d'aquelles heroïnes de la Bíblia, de separar tres parts, una de 50.000 pessetes, una altra de 37.000 i una de 9.000, destinades emé hr emé vbget ??aos

Vers. XXXXXXXX. — E perquè el poble no pugues mai més patir de set, en Vachier va fer un bell discurs explicant que les aigües que bevíem eren tan dolentes que semblava mentida que ja no fossim tots morits de tifus e altres malures spontanes e que si no àrem tots morts no era culpa seva, e per prevenir-ho hi havia un senyor Adolf Maria Weill qui oferia unes aigües com crestell pur dites de Montornés e que tothom podia oferir-ne per tal de desbancar l'homeiera Companyia d'Aigües.

Més totseguit, per un miracle que és de suposar que faria Jehová, tots los regidors que havien trobat bé a la Comissió el dessudit dictamen trobaren que era bo que a la Comissió tornés per tal d'estudiar-lo més per ésser cosa tan important.

En espera d'un nou miracle el dictamen serà tornat i si el miracle no vé es compraran les aigües per 20.000.000 perquè en vingui un altre.

Demprés altre miracle es farà per elevar i portar les aigües si mai es fa, però el farà en tot cas un altre Ajuntament, que aquest ja n'haurà fet prou i bons.

Vers. LLLLLLLL. — Altra obra de titans es proposa fer aquest Ajuntament abans de morir i és una gran central elèctrica amb motors Diesel per fer la llum (fiat lux) a Barcelona. Costarà nomenats 40 milions.

Es d'esperar que Jehová tocarà també el cor endurit de les Companyies d'Electricitat, a la Comissió. Alah (ai, ens pensàvem que eren moros) Jehová és gran i misericordiós.

Vers. DDDDDDDDD. — Es crearà una gran Companyia de Transports Urbans per transportar el poble gratis i en viu i una gran Companyia de Neteja per fer l'assepsia i antiseptis dels carrers i altres llocs bruts, a menys que les existents es posin a la raó.

Vers. VIXVIXVIXVIXVE. — Per afavorir la cultura del poble i del ciutadà, els carrers de Barcelona es convertiran en una fira del llibre pornogràfic permanent. Cada illa de cases comptarà a la vorera amb 400 quioscos de segona classe per vendre diaris. Per no dificultar el trànsit no serà possible d'instal·lar-ne més d'una cada metre.

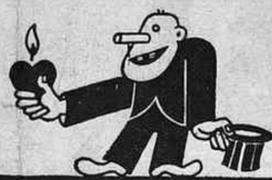
Vers. XLXLXLXLXL. — Una de les obres més importants consistirà a l'adaptació del personal inadaptat. Serà suprimida la vergonya dels temporers. Perquè no en quedi rastre els que hi ha seran fets de plantilla i nomenats caps de negociat o directors o directores d'institucions.

Per evitar males interpretacions per algun sector del Consistori entre altres compensacions, el Sr. Vendrell, entrat amb el càrrec d'oficial de la Guàrdia Urbana i 5.400 pessetes de sou ara fa dos mesos, serà ascendit immediatament a oficial preferent amb 6.600.

Les adaptacions de personal pel seu caràcter fulminant seran cinematogràfiques perquè no es pugui dir que el Comitè del Cinema no irradija la seva influència.

Vers. XLDXLDXLD. — Per evitar males interpretacions, el Dr. Aiguader serà nomenat alcalde perpetu i la vara, com és de suposar serà de ferro i canviarà de nom pel que li correspondrà aleshores (i ara).

amb el cor a la mà

SOCIALISTA O CAPITALISTA?

Sembla que es parla de l'expulsió del Sr. Fronjosà del Partit Socialista. Hom diu que causà molt mal efecte en les esferes dirigents l'actitud del diputat socialista en baixar al «ruedo» en la sessió més memorable del Parlament de Catalunya. S'acusa al Sr. Fronjosà de traïció als ideals ja que essent socialista no poden de cap de les maneres actuar de capitalista, al menys a la vista dels adversaris polítics.

LA REPUBLICA A L'AJUNTAMENT

A conseqüència de la sessió patriòtica del divendres passat, en què tots els grups del Consistori pronunciaren de manera clara, ferma, precisa i sense embuts llur adhesió a la República, l'Ajuntament ha decidit proclamar-la a la primera ocasió.

La República està alarmadíssima. Com a primera precaució ha enterrat els seus estalvis i ha fet testament.

FUM, FUM, FUM...

La prohibició de fumar al Parlament ha estès d'una manera terrible un altre vici no menys funest: el de rosegat escuradents. Al bar recentment inaugurat els despaxten a qui los.

Els diputats que en fan un consum més gran són, per ara, els Srs. Galés, Sellés i Bilbeny. El Sr. Rossell i Vilà està indignat perquè, si bé no tiren fum, els diputats tiren ara capellans i el Sr. Rossell està molt conforme que es conservi la raça catalana, però no la llatina.

Els únics que no masteguen són els del grup de l'Opinió. Per premiar-los, el Sr. Rossell i Vilà ha promès acompanyar-los cada dijous, en filera de dos a dos i donant-se la mà, a veure les feres.

En saber-se això ha baixat de manera alarmant el consum d'escuradents. Només els senyors Galés i Bilbeny es mostren incorruptibles.

—Per si Déu, n'hi ha algun de ben humil que vulgui ésser ministre? ***

NOMENAMENT ENCERTAT

La senyoreta Maria Dolores Bargalló acaba d'ésser nomenada Inspectora Municipal de sorolls. Suposem la formidable oradora de l'Esquerra sobradament coneguda dels nostres lectors.

Es aquella dameta que sempre es posa pertot arreu (és el pesombre dels periodistes que quan la veuen ja tremolen) i que el dia de l'arribada dels parlamentaris catalans aleshores de l'aprovació de l'Estatut, va passejar-se per tot Barcelona amb el Dr. Dolcet dalt d'un «clandeau» descobert.

Com Inspectora de sorolls farà, però, tasca profitosa. Quan en un teatre es posi a plorar un vailet, li diran: —Calla maco que si no vindrà la Bargalló!

El marrec, és d'esperar que callarà en sec.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes TOT D'OCASIO Corts, 414 - Telèfon 30422

CATALANS!! FORA CABELLS BLANCS DEMANEU SEMPRE LA PORTEÑA elaborada amb plantes aromàtiques de la selva del Chaco Argentí Dipòsit: Corts Catalanes, 550

LES MISS MULLADES L'Adrià Gual. — Aquest de Waleffe, quin plagiar!

ELS BENS FLORALS

Les conviccions imaginàries

Es don Pere Coromines un senyor de llument, que amb el Barc de Catalunya va demostrà un gran talent, i molts comptecorrentistes li volen fé un monument. Don Francesc per 'xò el cridava tomant de Tagamanent, perquè l'home necessita un conseller ben prudent. Li donaren la Justícia, perquè sembla que hi entén, mes, ai, que amb els rabassaires s'ha venut l'enteniment! No l'ha venut per tres quartos, per tres quartos d'aiguardent, sinó per poder fer l'oca i engalipà el Parlament. Diu que va escriure un projecte d'allò més viu i valent, fent-ne qüestió de confiança i qüestió de compliment, si el projecte no passava ell que llança el jurament de dimitir del seu càrrec i fer-se del sometent, d'abandonar la família i de no menjar calent, de ficar-se al llit amb frares vestit amb un sac pudent, de no tallar-se les ungles, de fer molta catipén, de resseguir les parròquies tot cantant el Ven i ven, de dedicar-se a la usura i cobrà els cinc-cents per cent. Tan gran era la fermesa, tan gran el convenciment que dins el cor de don Pere arrelà profundament, que aquell seu famós projecte triomfés íntegrament. I sembla que els rabassaires van tenir coneixement del projecte de don Pere i l'atrapen un moment en què l'home passejava, i, a la vora d'un convent, les clausules meditava del seu heroic jurament. El lliguen com un Sant Cristo i se l'emporten corrent en una fosca masmorra, del carrer Consell de Cent,

que, per més detalls, diria que hi havia un armament que feia posar de punta els cabells del més valent. L'amenacen irascibles amb fer-li la permanent, i de deixar-li la boca sense cap queixal ni dent, si no retira el projecte que ha d'aprovà el Parlament. I don Pere ja s'esblaima, tremola com un dement i els demana que el perdonin, que farà llur manament. Mentre don Pere es retracta, ells un altre n'estan fent, que s'assembla al que ell havia redactat anteriorment com un ou a una castanya o al jove Roure i Torent —ja sabem que és socialista i amic d'un que es diu Manén—. I don Pere, com un home tan honest com conseqüent, al cap de quatre o cinc dies ja tornava al Parlament i presentava el projecte que li féu aquella gent. I deia: —Senyors il·lustres, ja veuen si tin: talent, que allò que amb el cap jo feia amb la cua ho vaig desfent. La qüestió és menjar pilota i, si pot ser farciment, perquè som deu de família i és car llur manteniment. I la Lliga, que es rebenti, perquè són molt mala gent. El que vull i el que em fa falta és tení el poble content. On dic poble, pots entendre que no és pas precisament aquell que té pare i avi en el nostre President, sinó aquell que té per oncle rabassaire cent per cent, en Riera, aquest gran home de tan bell captemiment, carregat d'unces i vinyes i amb aquest pèl tan lluent, que és l'alcalde més il·lustre, de llevant fins a ponent, d'aquesta xamosa terra que ens mengem a crema-dent.

MINISTRABLES

Si el Sr. Lerroux va parlar recentment de fer ministre don Pere Rahola (i Molinas) era que, excepcionalment — no tractant-se de finances — sabia el que es deia. El Sr. Rahola ha estat ja una altra vegada a punt d'ésser-ho, no de Molinas, sinó de ministre.

Quan l'any 1921, pel desastre d'Annual va pujar Maura al poder, va fer ministre el senyor Cambó. Aquest, com sap la Història, es trobava viatjant per Noruega. En rebre el telegrama en va posar un altre ordenant que diguessin a en Bertran i Mussitu que es preparés per ésser sotsecretari.

Però ningú no sabia on era en Bertran i Mussitu. Havia desaparegut darrera d'una conquesta. Arribà en Cambó i, no podent-li donar en Bertran li varen donar don Pere. I don Pere i don Francesc cap a Madrid. Acomiadament solemne a l'estació... visques... el tren fa tiiiit xup, xup... I arriben a Madrid.

I a l'estació de Madrid, esperant-los, en Bertran i Mussitu.

Don Pere Rahola va tornar a Barcelona tan furios que ja no sabia si era ell o don Pere Coromines, i d'aquí la confusió de don Alejandro Lerroux segurament.

Ve que cau en Maura, puja en Sánchez Guerra i com que havia d'ésser un ministeri pont de dos mesos tot el més, no s'hi miren gaire, agafen, per ministre el primer sotsecretari i aquest sotsecretari és en Bertran i Mussitu.

Va venir d'un pèl que no fós don Pere Rahola.

Però potser ho serà ara, a neu a saber.

—I dissoldrem el sometent? —Em sembla que ja no hi som a temps ***

PRECAUCIONS ADMINISTRATIVES

El Sr. Pich i Pon s'administra d'allò més. Ara l'ha donada per examinar, sospesar i amidar la tasca de cada un dels seus pobrets redactors per veure que és el que donen de sí i comparar-ho amb els seus que els són pagats amb la santa i bona intenció — com és de pensar — de rebaixar-los-el degudament segons estricta justícia piquiponiana.

A tal fi, s'ha enginyat un graciós procediment que no cal dir ha estat excel·lentment ben rebut per tot el cos de redacció.

Cada dia són recollides escuradentament totes les quantilles escrites per cada un dels redactors, i ficades en sengles sobres amb el nom de cada un. Aquests diferents sobres són ficats en un de més gran que els reuneix tots. Els sis sobres emplenats així cada setmana, són ficats en un altre, i cada cap de més, el Sr. Pich i Pon, rep en el seu despax un voluminós paquet contenint tota la feina dels seus subordinats, reunida per aquest original sistema.

Es el que ell diu: no m'agrada demanar peres a l'ombra, però és allò que, si bades et pots trobar com el rei que rabí, sin plumas y cacareando.

TOSTADERO - CAFÉ - RESTAURANT Plaça de la Universitat, 3 - Telèfon 34842

TARDA I NIT Grans Balls familiars per concurs d'orquestras

Flors esquerres de feminitat

La Campana de Gràcia, que des de fa anys havia abandonat la seva tradició de periòdic satíric i humorístic, torna brillantment pels seus furs, i en el darrer número, a més d'un article el senyor Aiguader i Miró i Jaume, publica una informació sobre «La incorporació de la dona en la política d'esquerra», que signa una autoritat en la matèria tan reconeguda com és la senyoreta, o senyora — o potser senyor — que ha per nom Maria Teresa Gibert.

Es tracta d'un reportatge sobre les activitats polítiques, femenines i manresanes de la senyora Antonieta Feliu de Forn, la qual és presentada amb les següents paraules:

«Ha viatjat molt; té un concepte modern de totes les coses; viu íntensament una vida interior completament aliena a la vulgaritat corrent, i finalment és amb tot una dona que, situada per la seva posició en els rengles de les primeres famílies manresanes, ha sabut descendir fins al pla del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.»

Aquesta manera elegant de dir que la senyora Antonieta ha viatjat sense profit, no deixa de tenir confirmació quan la entrevistada explica:

«Com sia que no ens interessa l'afiliada «perquè si» sinó que plau més ésser menys, però conscients, abans d'admetre una nova militància, li fem unes preguntes, li llegim els «Principis Bàsics» i, si està d'acord, aleshores se l'admet.»

El senyor Marcet, alcalde de Manresa, assisteix a l'entrevista, i, pel que es veu, no ha llegit els «Principis Bàsics». Cedim la paraula a Maria Teresa Gibert:

I el senyor Marcet, després d'haver-nos escoltat amb aquella bonhomia que li és tan reconeguda, pot dir-se que resumí la nostra conversa tot dient: —Si veïes, els hi serveix uns beuenars... uns tes a l'anglesa... que, és clar que ja proselitisme, si les dones no se'n mourien mai de casa seva. Tot són comissions, comissions... Totes tenen unes ganes de treballar que esgarifa!

De treballar, o de menjar?—es pregunta, respectuosament, El BE NEGRE.

LA BORSA LA VIDA

COTITZACIONS Variadors Coromines 120 Ministrables i Companys 93 Tímo de les misses 1933 Atracaments (dissabte) 1.400 Atracaments (diumenge) 10.000

Els atracaments segueixen fermes i amb una lleugera (?) tendència a pujar. Dissabte tancaren a migdia (a causa de la setmana anglesa) a 1.400, i diumenge, amb tot i la festivitat del dia, es cotitzaren a 10.000, a les costelles de Sila S. A.

A desgrat de tot això, és un valor que no recomanem. Pot venir una revifalla del valor cívic i anar-se'n a can Pístraus.

Variadors Coromines han tingut un èxit rotund amb motiu de les emissions de contractes de conreu a dues tintes.

El Banc de Catalunya, bé, gràcies.

VIES URINARIES DEPECTES SEXUALS

POLICLINICA FARRE PIJON RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

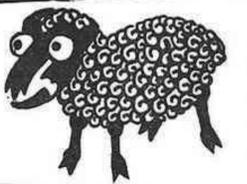
Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es venen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glico-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71, i farmàcies.

Advertisement for XAMPANY LAVERNOYA CAVES J. RAVENTOS, featuring an illustration of a champagne bottle and glass, and the text 'A una taula ben proveïda no hi pot manca'.

Advertisement for AROQUES SOLER INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET, featuring an illustration of a stove and the text 'ALDANA 315 BARCELONA TÈM 31853 MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 TÈM 16119'.

El Be a les fossaules

LES ESTRENES

Sembla que un dia vàrem recomanar-los «Kuhle Wampe», film anti-hitlerà. I bé, si els nostres lectors han vist «Kuhle Wampe» reconeixeran amb nosaltres mateixos que qualsevol pot tenir allò que en diuen «una hora tomta», perquè el film ni és bo ni és contra Hitler, sinó que més aviat sembla ésser contra aquells que es pensen que els sense feina s'ho passen malament. Els sense feina de «Kuhle Wampe» viuen en un campament prop d'un llac, en unes casetes de fusta on no hi manca ni la ràdio, fan esport, tenen bicicletes, motos i canots, celebren els casaments amb tiberis fantàstics... però com que són comunistes, es veu que no viuen fel·lços; els manca, potser, allò que en diuen un amo. És el mal de tots els comunistes, i fins dels anarquistes.

Ara, que si us heu de refiar del film per saber totes aquestes coses, ja esteu ben frescos; sembla que és tan trinxat per la censura contra Hitler és un Hitler contra un film; però en realitat és un de Hitler, que més que un film film contra el públic.

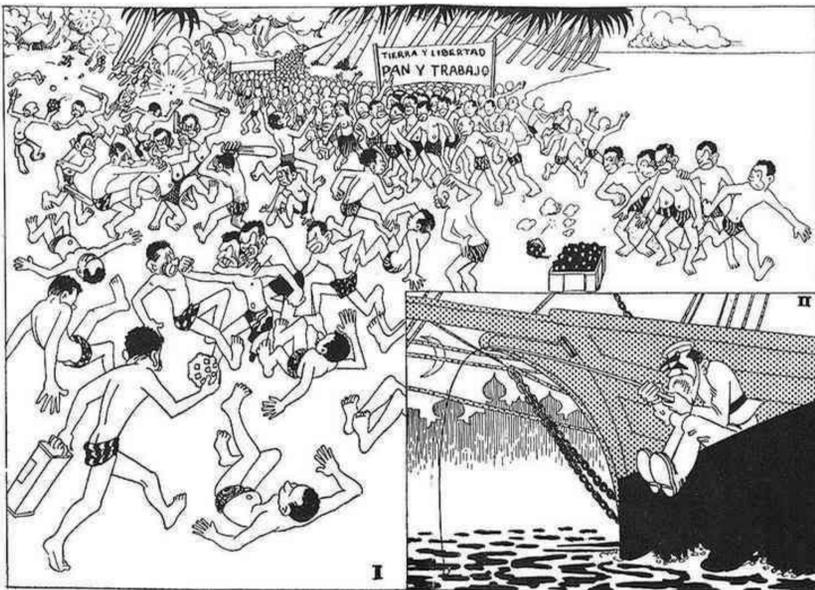

Rb. la. Catalunya, 57 - Teléfono 11701

- Tots els dilluns, canvi de programa
- FRANCE ACTUALITES**
Curiositats y anècdotes mundials.
- DE LISBOA A RIO JANEIRO**
Documental.
- SALMO PLATEJAT**
Documental de la vida i reproducció del salmo; explicat en espanyol.
- ECLAIR JOURNAL**
Viaje del President de la República espanyola a Bilbao. Execució del plaquinquenal a Rússia.
- AVILA**
De la col·lecció «Espana artística y monumental» explicada en espanyol.
- NOTICIES ESPECIALS**
Arribada a Barcelona de les belleses europees aspirants al títol de «Miss Europa». Partit de futbol entre Espanya i Bulgària celebrat a Madrid.

Programa de rigorosa exclusivitat en aquest saló

Continua de les 3 de la tarda a la 1 de la matinada
Localitat única: UNA pesseta
Aparells WESTERN - ELECTRIC

EL NOM NO FA EL FILM

- Una escena del film «El Paraíso de la Tranquilidad» a les illes del Pacífic.
- Una escena del film soviètic patrocinat per la F. A. I. «El anarquista del Volga».

Molt aviat!

Un film sensacional!

Història del transcendent afaire que apassionà i commogué la humanitat

L'argument de «Kuhle Wampe» és el següent: Una família de sense feina no saben en què passar el temps, i el xicot de la noia veient que el seu germà (de la noia, no del xicot) no sabent com passar-ho es tira per la finestra per distreure's, els convida a tots a anar a viure a Kuhle Wampe, que és un campament de nudistes vestits. Allà es casen els promesos i dediquen la nit de núvis a emmonar els convidats. Com que això no els resulta, es separen i se'n van a fer esport cadascú per la seva banda, o sigui, que van a veure com els altres en fan. Un cop vist, se'n tornen tranquil·lament, tots canten i el film s'acaba.

Si aquesta superproducció l'haguessin presentada a la tarda, els barbers haurien fet allò que en diuen llur agost.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Teléfono nòm. 79681
SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 i de 10 a 12
Localitat única, senyal i pesseta
Demà, nou important programa
Notícies, Reportatges i Documentals "FOX"

El senyor Adolphe Menjou va de «capa caiguda»; cada cop li prenen més la mida, i ara a la Metro ja li fan fer imitacions. A l'Urquinoia li fan representar ara allò del «Etern Don Juan». La imitació d'Ernest Vilches és el més perfecte del film.

En canvi, «Nada más que un Gigolo» és un film divertit. Val a dir que hi ha una mica de diferència entre William Haynes i el senyor Menjou. «Nada más que un Gigolo» ens ensenya que quan un home es posa a fer de ballari, més val que ho faci per guanyar-se la vida que no pas per raons sentimentals. Algun regidor ens podria ésser testic, que diuen a La Humanitat.

D'escòcia, que tanta fama té pel fil i pel bacallà del seu nom, al Fantasio en treuen una núvia i la casen amb un alemany. Això i la gastronomia dels escocesos, combinat amb les aficions a la música i als autos de cada un dels consorts per separat, porta una pila de conflictes. Els qui es trobin en u ansituació semblant, faran bé de no comprar mai cap collar de perles fines si una senyora casada n'ha perdut un a casa seva; una situació semblant, faran bé de costa menys diners i treu de compromisos. Si el personatge del film hagués fet això, no haurien passat tantes trifolgues, però no hauríem vist el film i no ens hi hauríem distret.

«Almas torturadas», que han donat al Capitol perquè la gent fessin temps per esperar «La mano asesina», és la història d'una dona de la mala vida que conquista un aprenent de capellà i, quan el té ben conquistat, li recomana que O sigui, una pell·cula que hauria fet les delícies d'en Manuel Brunet. ¡Llàstima que de Manuel Brunet només n'hi ha un!

Avui, estrena al Kursaal
El Rey de los Gitanos
José Mojica
Rosita Moreno

FOX

«La mano asesina», un film cent per cent sonor i sang per sang Capitol, té una primera meitat magnífica de gràcia i moviment, d'excel·lent cinema, vaja.

Després, la cosa s'emboïca i acaba un xic com el rosari de l'aurora. Però el conençament és prou divertit per a fer-ho oblidar tot.

Al Publi Cinema fan un documental «De Guillem II a Hitler» que té un èxit de públic extraordinari.

Dijous a la tarda, en sortir el retrat de Hitler, quatre senyors que eren al penúltim rengle es van ren posar a aplaudir.

Abans, els homes d'aquesta mena aprofitaven la fosca dels cinemes per altres activitats recíproques.

MOLT BEE!

Teatre Romea i d'«El Be Negre»
«EL VI DE L'ALEGRIA O EL CARRO QUE PASSA», comèdia escrita pel Sr. Amat i signada pel Sr. Mora.

ACTE I
Sr. Amorós.—Visca Catalunya, visca en Rossinyol i visca la «jerga»!
Sr. Ventaiols.—Si jo no estigués amargat...
Sr. Vila.—Animi's, home, animi's. La comèdia és tan dolenta, que no val la pena d'encaparrar-s'hi.
Sr. Davi (entra, tot fumant).—Tinc la dona morta, la filla malalta, no puc pagar l'arrendament...
Sr. Gimbernat.—Sóc insensible.
Sr. Amorós.—Espera't que aprovin la llei del senyor Coromines i en Gimbernat et donarà, encara, diners a sobre.

ACTE II
Sr. Gimbernat.—Aquests nois són una colla de dropros.
Sr. Mora (plorant).—Qualsevol s'hi esforça, amb una comèdia així.
Sr. Gimbernat.—Però, senyora! Si això que dic és del text de l'obra.
Sr. Mora (torna a plorar).—Doncs em creia que feia un apart.
Sr. Amorós.—Visca la joventut! Anem a París. Tot és alegre!
Sr. Ventaiols.—Les vosres rialles m'enteneixen.
Sr. Vila (al senyor Ventaiols).—Vols venir, tu, rabadà?
Sr. Gimbernat.—Tu et quedes a despatxar la correspondència.
Sr. Ventaiols.—Sóc major d'edat i faig el que em dona la gana.
Sr. Mora (segueix plorant).—Com em crucifiqueu!

ACTE III
(Surten els senyors Galcerà i Giménez Sales, completament a la vela. El públic es creu que són els autors de l'obra que ja surten a saludar. Desfet el malentès, el carro continua circulant.)
Sr. Galcerà.—No me coneixes?
Sr. Giménez Sales.—Pito, pito, colont...
Sr. Gimbernat.—Tots al carrer; degenerats, poca-vergonyes!
Sr. Vila.—Ens en durem el senyor Ventaiols a París.
Sr. Ventaiols.—No hi he estat des del dia que m'hi van portar.
Sr. Davi (entra, tan tràgic, que el preuen per en Borràs).—Estic a la sepa. No puc pagar.
Tots els actors esverats, de veves. Per Déu, senyor Davi, no ens esperis.
Sr. Davi.—La culpa és d'aquella dona que va comprar marit.
Sr. Gimbernat.—Ah, menys! Entreda't a fer teatre pels savis...
Sr. Davi.—Si aquest carro se'n encalla, haurem d'anar a demanar caritat.

Un mecànic (entra pel fons).—El carro ja marxa!
Tots.—Hip, hip, hurra! Cap a no abandonar la fe.
Paris. El carro ja tira.
(Mentre cau el teló, els dos autors asie utionèlCBonauem em tors—els autèntics ara—comencen a saludar.)
Sr. Davi.—Naturalment, que tira. Amb una parella així...
(El teló acaba de caure.)

Teatre Català Romea
El Carro de l'Alegria
es representa cada dia
Dia 30.—SOLEMNITAT TEATRAL
JUDES D'ISCARIOT
obra en tres actes de NICOLAU RUBÍO TUDURÍ
Vellido en honor del Primer actor i director **PIUS-DAVÍ**

La Generalitat, sempre a punt de protegir el teatre d'art, ha concedit una pensió vitalícia a l'únic espectador que ha passat per la guixeta en aquesta temporada primaveral i de Balls russes que es celebra al Liceu.

El secret d'aquesta mà de «gorreros» que han omplert el Liceu, es deu simplement a una errada d'impremta. Als programes generals de la temporada hom hi posà una nota redactada en els termes següents: «Es prega l'assistència de franc». Però ver açí que al linotipista, distret, li va caure una ene entre les lletres a i ee del mot franc, i la nota va quedar així: «Es prega l'assistència de franc». I tothom s'ho ha pres al peu de la lletra.

Sabem de bona tinta que l'empresa del Romea, com a darrer i suprem recurs abans de veure's obligats a plegar la temporada, ha decidit estrenar la tragèdia d'A-

TEATRE POLIORAMA
Rbla. Estudis, 9 - Teléfono 10773
Avui nit i demà tarda, la comèdia de E. Sudre de Deza:
Escuela de millonarias
Dimecres, nit: l'èxit.
EVA QUINTANAS
Dijous, primer sessió infantil:
Pinocho vence a los malos
A les 6: **Eva Quintanas**
Nit **Cuentan de una mujer**
Divendres nit ESTRENA de la comèdia de Jodit Benavente
La moral del divorcio
Companyia de comèdies
Josefina Diaz de Artig i Manuel Collado

gustí Esclassans titulada «Capitelo».
Però sabem també que Esclassans ha pregat a l'empresa que no ho fes, desitjats de no enclau l'aniversari de Shakespeare, que en aquests dies es commemora.
La senyora Raquel Meller, després de cantar al Fantasio, ha treballat al teatre Nou, al Paral·lel.
Ja s'acosta a l'Arnau...
La senyora Maria Vila va interpretar a Romea la protagonista de l'obra «Una dona i dues vides», de Francis de Croisset. Ver açí que ara ha vingut, al Poliorama, la senyora Pepita Díaz de Artigas, la qual ha fet el personatge principal de la comèdia «Cuentan de una mujer...», que resulta que és la mateixa dona que a Romea tenia dues vides.
Això ha produït polemiques alerzissades entre els incondicionals de les dues actrius, a fi d'escatir a veure quina de les dues ho feia millor. Els lectors es faran càrrec que El Be, sempre galant, s'abstingui de ficar la seva pota en la qüestió.

Al concurs de llibres de sarsuela obert per La Noche, han estat premiats amb la màxima distinció els senyors Jaquetot i Martín Gamero, els quals encara no fa quinze dies varen ésser copiosament xiulats pel públic que assistí al Tivoli a l'estrena de la seva obra «Mary».
Duen que l'obra premiada ha estat escollida entre altres més de cent cinquanta que es presentaven en concurs. Fem expressiva la nostra felicitació als senyors Jaquetot i Martín Gamero, a l'entens que fem arribar el nostre pesam a la sarsuela espanyola.

Per cert que aquest concurs sembla que portarà cua. Alguns dels autors que hi prengueren part, ara reclamen els noms dels senyors que formaren el jurat, noms que han restat en la clandestinitat més absoluta. Males llingües asseguruen que el jurat era format pels senyors Jaquetot i Martín Gamero. Nosaltres, més ben informats i amb més bona fe, podem assegurar que els membres del jurat no eren altres que els senyors Martín Gamero i Jaquetot.

A les companyies amateurs guanyadores del concurs darrerament celebrat, hom els ha fet representar les obres «El comiat de Teresa», de Bertrana; «La pols del camí», de Lluelles, i «L'estrella de la creu», de Masriera.
Divant d'aquest premi concedit als vencedors, no serà res d'estrany que al vinent concurs totes les companyies competidores s'esforçin a sumar el menor nombre de punts possible.

El senyor Lluelles anà fa uns dies a Manresa a representar La pols del camí. Tota la primera fila de butaques fou ocupada per una colla de tranquils vestits amb guardapolvo.

PARODIES D'«EL BE» COSES D'ESTIU

per Francesc Pujols

El nostre país és una terra per a aixopugar estius i més estius sota el cel blau. El sol acosta la gent al mar i la gent que va al mar inconscientment s'acosta al nervi més profund de Catalunya, perquè el mar és nervi ple d'aigua blava, que és molt millor que dir nervi ple de sang blava. La gent que es mulla somriu i sempre veu el món per una pila de forats, com si t'almest se'l mirés a través del vidre d'una ploma d'os d'aquelles que venen a Montserrat com a record.

A l'estiu les rialles omplen tots els boscos convertint-los en «boscos de ciutat», els quals, com el seu nom indica, no donen pin/es ni bolets, però sí trapezis, merendevos i manubris, que és del que precisament es tracta.

Si jo m'estimo tant l'estiu, és perquè l'estiu també m'estima a mi, puix m'omple els camps de fruits madurs i em fa el dia llarg i el sol romancer i complimentós, com si t'almest em volgués donar claror per a buscar uns quants cèntims d'aquells que només es perdien quan feu caritat o jueguem a la rifa.

Al bell mig de tot això hi ha els cants dels ocells, que vénen a penjar llur niu sota la teulada de casa perquè en saben un niu, i em van

cantant l'encís de la primavera una mica cada dia perquè no em repregui. A Martorell hi ha un ocell que és socialista i va per feina que quan em veu m'omple el cap de falòries que jo escolto, perquè el mal d'escoltar m'agrada conservar-lo i tenir-lo sempre a punt per al dia que pugem uns omics de Barcelona i xerrar i fer una mica de beguda. La qual també sempre acaba convertint-se en xerrameca.

Si quan arriba l'estiu, en comptes de comprar samarretes per al damunt de la pell, compréssim llibres per llegir sota el cirerer, comprendríem que la samarreta, i qui diu samarreta diu prejudici i manies, no serveixen per a res, i que en canvi cada cirera és una mica de sang de l'estiu que us queda arxivada al ventre.

Jo, de cireres en menjo un pom cada dia i me'n faig arracades que cobegen tots els pardals que volen sobre el meu cap. D'aquesta manera em sembla que porto un tall d'estiu a coll-i-bé, i fins m'agradaria que, per aquest treball, els de la F. A. I. volguessin convertir-me en vaguista pel gust de dir-los que pugessin aquí dalt, que, en aquest cas, no fóra a la punta del dit, sinó a la punta de cada orella.

Monte Carlo
EXTRACTE LOCO-COLONIA

Muts i a la gàbia
Aquesta setmana no publicarem res del Comitè del Cinema. Com poden suposar els nostres lectors, perquè calléssim ens han ofert la plaça de secretari perpetu, amb 500 pessetes mensuals.
I nosaltres, sempre correctes, hem acceptat.

HOLLYWOOD BAR - DANCING
CORRER NOU DE LA RAMBLA, 105
TELEFON NUMERO 17033
Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)
Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**
ORQUESTRA COMPLETA
Grans atraccions a la pista

NO TOSSIU
PRENBU
PASTILLES KLAM
TRES RALS CAPSA
LA PRIMERA US CONVENCERA

RECAUXUTATGE NEUMATICS NOUS OCASIONS
TORRABADELLA
Rambla de Catalunya, 118
Descomptes als llegidors d'El Be Negre

COLISEUM
UNA HERMANITA DELICIOSA
Marie Glory
Noël-Noël

¿La comèdia més divertida de l'any?
Això ho dirà el públic després d'haver-la vist

ÉS UN FILM PARAMOUNT
Pecats de joventut

Seguint l'exemple del diputat Canturri, el qual va confessar-se en ple Parlament d'haver estat enganyat a la tendra edat de vint-i-cinc anys i arrossegat a un acte d'homenatge al dictador Primo de Rivera, tots els diputats esquerrans han resolt abjurar de llurs errors passats.

El senyor Fontbernat s'ha acusat d'haver format part de l'escolania de Montserrat; el senyor Farreres i Duran, d'haver fet la primera comunió als set anys, i el senyor Batistini, d'haver estat batejat als dos mesos. La llista segueix oberta.

BOXA Saló Cine
BOXA VERSALLES
Mallorca, 463 cantonada Castillejos

Avui nit, 10'15, CAMPIONAT D'ESpanya DEL PES WELTER, a 15 rounds

Oroz-Habir
i a 10 rounds, la revenja
Sabatino • Llorens
General en còmodes butaques 2 pessetes
SERVEI ESPECIAL DE TRAMVIES nòm. 4, 45, 46 i 60
AUTOBUSOS ROCA

Femina
Gran èxit del film de esports de neu, patrocinat pel Centre Excursionista de Catalunya per Guzzi Lanischner i Walter Rimpl
Els còmics de «Berrachera de Nieve»
Una exclusiva Febrer & Blay

Los diablos de la cumbre
exclusiva febrer i blay

Fantasio
Avui gran èxit de la bellíssima estrella **MARTA EGGERTH** en la deliciosa opereta
La novia de Escocia
Una exclusiva Febrer & Blay

Ovelles esgarriades

El problema de la rabassa es complicada

La Vanguardia del dia 17 publicava, repetit, el següent anunci:

3 «REBASSAIRES»
jóvenes de 18, 22 y 24 años, desean relacionarse con señoras que posean cultura. Seriedad. Escr. «Casa Mariana», Rocafort de Bages (prov. Barcelona).

¿Que en voldran fer els tendres rabassaires de les senyorettes que tinguin cultura i serietat? D'ipso facto...
Mancaven els plànols

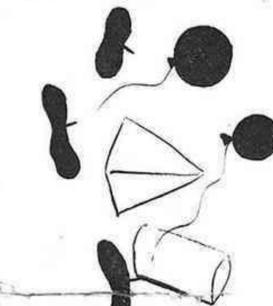
«El Boletín Oficial de la Propiedad Industrial» en el seu número corresponent al dia 1 de maig de 1933 publica la següent disposició que consignem:

«Núm. 130.135. — D. Emilio Fernández López, residente en España; patente de invención por perfeccionamientos introducidos en la fabricación de preservativos. En suspenso en 11 abril 1933, porque faltan plànols.»

I encara els enemics del règim s'atreuen a parlar de la manca de sentit legalista de la República!

Sobremironisme foixístic

J. V. Foix, convenientment tarifiats, i Carles Sindreu ens han tramés sengles dibuixos del seu particular amic el milionari Joan Miró, comprensivament admirat de tots els Ludwigs que fan crítica pictòrica. D'en-

Quatre i el «scabo»
(Dibuix inèdit de Joan Miró)

tre els enviats, el més frapant i actual és el que publicuem, plomament convençuts que els nostres lectors intel·ligents es faran càrrec de l'estorç que això significa per a la nostra administració, ja prou castigada per les constants disbauxes i festes del centenari del qual encara es parla.

Desavantatges de l'erudició

Semblarà broma, però és veritat. Els nostres lectors saben prou bé que EL BE NEGRE sap les coses de molt bona tinta—no els direm la marca per no fer-li un reclam gratuït—, i hi puja amb totes les quatre potes.

Es el cas que el delegat que havia d'anar a la Conferència Econòmica Internacional, el Govern del senyor Aznar, havia determinat que fos el cap de la minoria catalana, senyor Lluís Companys. El nomenament estava redactant-se, tot estava ja dat i benent, quan arribà la notícia que el Sr. Companys, malgrat l'afèr Bloch, seguia encara ignorant completament el francès.

A la vista d'aquest lleuger inconvenient, el govern va decidir substituir el monoglossic Companys pel poliglota Nicolau. Què hi farem! Males volences, voliquif.

EN TRIES DE BES CAMPIO D'ALÇAMENT DE PESOS
Fronjosà. — Això, quan hi hagi els nous escans, ja m'agradarà veure com ho feu.

ANDORRA - MONTECARLO

Feia quatre anys que no havíem estat a Andorra. Ara, en arribar-hi, gairebé no reconeixem el país. En lloc dels carabiners ferrenys i malcarats, trobem a la frontera dotze grils de revista, comanades per una vedette de segona mà. Se'ns atansa un maître d'hôtel:

—Voldriem anar a l'hotel de X. — li fem.

—Em perdonarà— respon el del frac—. Sóc el ministre de l'Interior.

Restàrem confosos per la nostra planxa. Però es veu que no tenim esmena, car al cap de cinc minuts carregàvem les maletes a l'esquena d'un suposat groom que resultà ésser el ministre de la Guerra!

De la carretera de les Valls, n'havia desaparegut la pols. Era enrajolada de mosaic i en el centre hi havia un «passillo» de catifa, com en les esglésies en dia de boda de preu. Els pobles que anàvem trobant, eren dotats tots de calefacció central a l'aire lliure, i allí on abans hi havia estables, avui dia s'hi alçaven garatges superbs, que guardaven uns «Hispanos» i uns «Rolls» imponents.

Preguntem al ministre de l'Interior:

—Així, no hi ha pobres actualment a Andorra?

—Sí; en guardem un perquè així pugui funcionar un Patronat de la Gràcia de Déu, dedicat a l'auxili dels necessitats. Si vostè vol, després l'hi ensenyarem.

—El Patronat?

—No; el pobre. Veurà el ben tractat que el tenim...

En arribar davant d'un gratacles, preguntem qui és el seu propietari. Ens responen que el Consell.

—El Consell de les Valls, no?

—Això era abans. Ara, el Consell de les Valls s'ha transformat en un Consell d'Administració que té cura de l'exploració del joc en el Principat. El presideix el Bisbe de la Seu.

—Així, és veritat que es juga a Andorra...

—Naturalment! ¿D'on sortirien, si no, les misses?

—Es clar. Ara surten del bisbe...

Encuriosits, sorpresos i admirats, visitem la nova urbanització andorrana. Si no sabéssim que ens trobàvem en els Pirineus, hauríem jurat que érem a Hollywood. Residències senyoriales, jardins aristocràtics... Les noies que abans guardaven els ànecs, ara llegien novel·les de Berta Ruck, a l'ombra dels lil·lès. Els nois que abans manejava l'aixada, ara conduïen roadsters i mastegaven goma. Els pagesos que antigament vivien vist fer el domini a la taverna, ara els trobàvem en les luxoses «càndas», escoltant la ràdio.

—Aquests senyors no juguen?

—No; als naturals del país els està prohibit jugar.

—Dones, de què viuen?

—Tallen el capó. Són accionistes del Consell. Allò del bisbe, sap?

—Ah, sí! El timo de les misses...

Estàvem ja intriguats del tot. Demanàrem al nostre guia que ens portés ràpidament al Casino. L'home, amable, ens féu pujar en un funicular que pujava, naturalment, muntanya amunt, entre jardins suspesos. Era una visió de meravella. En ésser al cim, ens esperava una nova i atívida sorpresa: al bell mig d'una esplanada, es dreçava majestuosament el Palau de la Música Catalana, aquell del carrer Alt de Sant Pere.

Però... Com és possible?

—El sorprèn, eh? Doncs, miri, l'Ajuntament de Barcelona ens l'ha venut a bon preu. A nosaltres ens fa l'ofici de Casinó.

—Podríem visitar-lo?

—Ja ho crec. Li farem un vale.

Proveïts del vale corresponent, traspassàrem les ferrades portes del Palau. Nosaltres ens creïem, almenys, que ens rebia el President de la República, però va resultar que l'individu que teníem al davant no era sinó el porter. Ens acompanyava a través de les sales:

—Veuen? Aquesta és la sala de la morra. Aquest és el saló de parells i senas. Allí fora, hi ha la galeria de la ratlleta. A dalt d'aquesta escala, s'hi troba el saló del parchessi. Ara, estan decorant la sala del joc de l'oca.

La nostra admiració ja estava al límit. Però, encara, preguntàrem:

—¿Però, tots aquests jocs donen prou per a viure?

El nostre guia se'ns acostà molt a prop i, a cau d'orella, ens digué una cosa molt grossa. Va afegir que era un secret d'Estat. Això ens priva de comunicar-ho als nostres lectors.

Era de preveure

Notícies que ens arriben de Madrid confirmen una aprensió que teníem des de fa temps: l'Utrillo jr. ha renyit amb el seu professor i precursor en Paco Madrid.

Encara que es tracti de dos digníssims funcionaris del ministeri de la Governació, podem assegurar que les diferències entre ells no han nascut a ran dels lamentables fets de Casas Viejas. Ha passat que, tal com anunciàrem des d'aquestes pàgines, l'Utrillo jr. no s'accontentava de segar l'herba sota els peus del Paquetó, sinó que se la menjava i tot. Creiu fills!

Les nostres relacions amb l'Alcaldia

La setmana passada, i en funció d'alcaldia! el senyor Vilalta, es permeté de dir que EL BE NEGRE era un diari poc seriós per a prendre en consideració les seves informacions polítiques quan afirmàvem que els regidors de l'Esquerra tenien signades les dimissions de llurs càrrecs a disposició del partit.

El senyor Vilalta farà bé de no tenir aquestes desconsideracions pel periòdic més seriós de Barcelona, que si no ha nomenat reporter oficial a l'Ajuntament, és precisament per la manca de serietat que s'observa en aquesta Corporació. D'aquesta manera no s'escurçaran pas les distàncies ni es llimaran les asperitats, i EL BE NEGRE es veurà obligat a servir als seus lectors la veritat veritable, en comptes de la veritat oficial.

Ara mateix, mancat d'aquesta darrera, es troba que ha de dir que aquelles misterioses paraules de «la solució demà», que pronuncia el senyor Vilalta ara fa dues sessions, s'avenien més amb aquella nostra informació que no pas als temors dels senyors Pellicena i Giralt. No es tractava, com ells creien, de dissolució de l'Ajuntament, sinó simplement d'aquelles dimissions dels càrrecs que deïem nosaltres, per veure què feien les altres minories.

Ara, que és ben disculpable l'esverament dels senyors Giralt i Pellicena, perquè no es podien pensar que es pogués fer tant de misteri d'una cosa que el senyor Casanoves feia sense consultar ningú, ni tan sols esperar a tenir la vara als dits, cosa que el doctor Aiguader sap les suors que li costa.

Esperem, doncs, que el senyor Vilalta rectifiqui la seva actitud envers el nostre periòdic, i ens considerará, almenys, tant com si es tractés del Times.

I UN BE!

En Companys ha enviat un pom de flors a l'Anguera de Sojo.

Els propietaris han promès votar l'«Esquerria» per les múltiples atencions de què els han fet objecte.

En Joan Miró ha posat una acadèmia de dibuix artística.

En Joaquim Montero s'ha compromès a publicar, en vers, les «pipiponianses» més conegudes.

Els ocamots han començat a aprendre de fer de rabassaire per si deuen aquests darrers es negaven a complir la llei.

Durant el sopar commemoratiu del centenari d'El Be Negre, es reberen adhesions cordillíssimes de l'Aurea de Sarrià, Màrius Aguilar i Artemi Aiguader.

En Francesc Pujols ha fet sis clients per a la seva religió.

En Rossell i Vilà va rehuir tres «Misses».

En Comes i Solà ha descobert des de l'Observatori Fabra determinats senyals dels habitants del planeta Mars. Sembla que demanen mitjons «Molfor's».

Les «Amazonas de Cristo Rey» es preparen
(Es una foto «Be Negre»)

El blat i l'economia general

Ha estat molt comentat aquests dies el fet que el pagués tingut una baixa sobtada de cinc cèntims per quilo. Ningú no s'explica les possibles causes d'una tal determinació per part d'aquest producte, que els forners han acabat per considerar fatal.

Es deu a l'arribada de blat d'inferior qualitat? Es degut a la guerra entre Bolívia i el Paraguai?

Res d'això. Es, simplement una conseqüència inevitable de l'especialíssima situació econòmica mundial.

Tothom sap que als Estats Units hi ha fabuloses quantitats de blat que no els és possible de consumir. Tothom sap que, si per fer-ho hi possessin tots els seus feina del país no aconseguirien altra cosa que esgotar les energies latents d'aquesta part de la població americana sense cap resultat pràctic.

Tothom sap també que als països danubians es troben en igual situació. La gran massa de blat que existeix en el món, és, doncs, una massa de manióbra que actua damunt dels mercats fent-los fer puges i baixes segons sembla arbitràries però que obeeixen cegament al barem de la producció i el consum.

No hi faria res una comprensió dels crèdits ni una inflació fiduciària. Els crèdits es congelarien i el blat, potser més fred però no pas menys cereal, seguiria pesant amb tota la seva influència sobre el mercat.

Quin remei hi ha a tot això?

Els remeis són diversos, però cap d'eficax. Els flequers diuen que es veuran obligats a reduir els salaris i els obrers diuen que es veuran obligats a declarar-se en vaga. Pot això obligar el consumidor a pagar cinc cèntims més per quilo? La perspectiva serà monstruosa. No hi ha més que un remei, ja hem dit, però, que inefficax: la desaparició del nostre poble.

¿A què es deu que, rebaixant el pa cinc cèntims per quilo els flequers s'arruïnin si no rebaixaen els jornals? Al gran nombre de quilos que consum el poble, o sigui al gran nombre de monedes de cinc cèntims que els flequers deixen de percebre.

Però, és possible desaparitzar un poble tan panarra com el nostre? No hi ha més que un sistema: germanitzar-lo.

Si, li contestàrem, abans de la hitlerització; però no pas després. Alemanya estava desgermanitzada però no tenia ningú per germanitzar-la perquè tothom estava desgermanitzat. Aleshores tingueren una pensada: Hitler, que no era alemany sinó austríac. El criaren; s'hitleritzaren; germanitzaren Hitler i aquest un cop germanitzat els regermanitzà. Aleshores varen treure els jueus, que eren els que feien pujar el pa perquè no eren prou alemanys; eridren Rosenberg, que era rus, perquè fos més hitleria i més germanic que tots i els hitleritzés tot germanitzant-los i començà la veritable tasca d'hitlergermanització de l'Alemanya.

L'únic que ens manca d'aquest procés són les dades sobre el preu del pa, però ací es

podrien aconseguir iguals resultats pels mateixos procediments.

Ens manquen només ací catalans que no siguin catalans. Els del Rosselló tots són cigalliers; caldría, doncs utilitzar els valors de la terra que no donen tan bon resultat com les llavors estrangeres (exempta la patata «temprana» Royal Kidney) — ho sap el Sr. Ferreraz i Durant). Ací tindrien que anar a raure al Sr. Rossell i Vilà, conservador de la Raça Catalana, que ens fes una rosel·lularització del catalanisme integral o dit amb més propietat, una reintegració catalanista del rosel·lularisme o potser encara una rosel·lularització recatalanitzant integralista que, portada a ultrança i sense cap mena de moviment dubitatiu jatsia a dreta, jatsia a esquerra podria resoldre el problema sempre que compremssim amb l'oposició ferma, desinteressada i patriòtica de la Lliga que és segur que no hauria de mancar tota vegada que no l'ha negada per altres coses menys importants per l'economia del país.

«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR
Rbla. del Mlg. 19 - Plaça F. Macià, 3

PETICIO JUSTA

Don Caldes d'Estrac, alcalde de Caldes, ha demanat a la Generalitat que d'aquest bon poble se'n digui Argimón.

SALA PARÉS
AVUI FINS AL 2 DE JUNY
exposició de pintures de
JAUME MERCADÉ
i venda de la col·lecció d'art del senyor M. V. A.

L'Exposició de Primavera d'aquest any ha obtingut un èxit mil vegades superior al que l'acollí l'any passat. El dia del vernissatge, un públic selecte i lluidíssim es va abocar entusiàsticament damunt el buffet boll punt l'abandonaren les autoritats i en menys de cinc minuts no hi quedava altra cosa que el senyor Freixes i els seus dependents que rebien les felicitacions del senyor Morli per l'èxit que havien obtingut les seves obres d'art menjables i beevibles ofertes prodigament a tot el bé de Déu d'artistes, amateurs i crítics que acudiren a la gaia festa.

Ja des d'abans de l'arribada de les autoritats fou notada la gran cordialitat que regnava entre els artistes del Saló de Montjuïc amb motiu — entre d'altres molt diversos — d'una obra que, presentada per un tal Pruna — pintor completament desconegut a Barcelona —, va ésser rebutjada pel Jurat d'admissió perquè a aquest senyor, insistint que no volia passar pel jurat li havia passat el termini assenyalat pel reglament per al lliurament d'obres.

Les escenes de satisfacció i de contentament eren generals en tots els àmbits de l'exposició — riquíssimament ornat amb tapiserries d'arpillera —. Hom esperava, però, que seran molt més extenses de molta més gran satisfacció i de molt més gran contentament, l'hora de les adquisicions.

Delícies de la fotografia

El pintor Sisquella, una vegada, escoltant-se uns quants amics que eren metges i li receptaven per finesa, va arribar a creure's veritablement malalt. Un d'aquests metges, especialment, semblava perdofinament entossudat a penjar damunt el celebrat bodegonista una d'aquelles malalties sensorials que només es curen amb unes quantes arroves de patates bullides, oxigen pirimic i injeccions de medulla de mico vidu. Quan aquest metge el visitava, els interrogatoris anaven d'aquesta manera:

—¿I dones, Sisquella, ¿tenia gaire gana?

—Molta!

—Molt!

—¿Heu notat res amb aquelles injeccions?

—Sí, m'han fet més gana.

—Molt! — tornava el metge.

—¿Quan pugeu les escales us causeu gaire?

—Depèn de la durada. Si és de cinc pisos, arribo al capdamunt una miiqueta rebentat.

—Molt, molt — insistia el metge, afegint a la seva tenaç personificació del pessimisme.

I tot recomanant-li que anés a fer-se fer una nova radiografia de l'estómac, el metge, amablement, s'acomodava.

Però, ja sabem que en aquest món totes les roses arriba un moment que s'clareixen, i aquesta, i no pas cap altra, fou la veritable salvació del famós *poulain* d'en Maragall. La cosa va anar així: un amic íntim d'en Sisquella (un dels primers que l'havien pregat de radiografiar-se) va comparèixer un dia a casa del protagonista d'aquesta anècdota històrica (la més històrica de quantes s'han publicat en EL BE NEGRE) i advertí, una mica acaparat i amb la mirada inhàbilment distreta:

—Noi, amb tot això de la teva malaltia, em penso que seria millor que hi correm un vel...

—...!

—Sí, home, que ara resulta que a l'estómac no hi tens res. Que et donen d'alta, en una paraula.

Vista la cura de magnífic astorament del nostre heroi, el metge no tingué més remei que sincerar-se. I li digué:

—Veuris, ja et seré franc. Tot allò que et viciem a l'estómac, s'ha pogut comprovar que es tractava d'un defecte del diàxó de la radiografia...

Restrenyiment crònic i Sang viciada
són causa de la majoria de malalties greus que es poden evitar prevent a temps el veritable

Aixarop del Professor Ernest PAGLIANO
de Nàpols (Calata S. Marco, 4)

Depuratiu i purgant compost exclusivament de plantes i apreciat a tot el món pels seus excel·lents resultats.

LÍQUID - POLS - COMPRIMITS

Agents per a Espanya: J. URIACH & C.ª, S. A. Bruc, 49 - Barcelona

ELS ATRACADORS
Encara diran que volem privar l'engrandiment de Catalunya... Gràcies a nosaltres l'Hospitalet es convertirà en un hospital.

D. Pere. — Com vostès poden apreciar, no sóc insensible als arguments.